

Inauguratsioonikõne

President John F. Kennedy

Washington

20. jaanuar 1961

Lugupeetud asepresident Johnson, hr spiiker, hr ülemkohtunik, president Eisenhower, asepresident Nixon, president Truman, kõrgeauline vaimulikkond, kaaskodanikud!

Me ei ole täna tunnistajaks mitte ühe partei edule, vaid vabaduse võidukäigule, mis sümboliseerib lõppu ja algust ning tähendab uuendusi ja muudatusi. Seepärast olen ma andnud teie ja kõigeväelise Jumala ees samasuguse pühaliku vande nagu meie esiisad peaaegu 175 aastat tagasi ette kirjutasid.

Maailm on nüüd hoopis teistsugune. Inimese surelikes kätes peitub võime kaotada maailmast kõik inimliku vaesuse esinemisvormid, aga ka kõik inimelu eksisteerimisviisid. Ja ikka veel on kogu maailmas päevakohased needsamad revolutsioonilised tõekspidamised, mille eest meie esiisad võitlesid, – tõekspidamine, et inimese õigused ei sõltu mitte riigi suuremeelsusest, vaid need on Jumala poolt inimesele määratud.

Täna ei tohi me unustada, et oleme selle esimese revolutsiooni lapsed. Andkem siin ja praegu nii sõpradele kui ka vaenlastele teada, et tõrvik on üle läinud ameeriklaste uuele põlvkonnale, kes on sündinud sellel sajandil, karastunud sõdades, õppinud karmil ja kibedal rahuajal, kes on uhked meie iidse päranduse üle ning kes ei taha pealt vaadata ega lubada seda, et vähehaaval kaotatakse inimõigused, mille kindlustamisele see rahvas on alati olnud pühendunud ja mida ka meie täna nii oma kodumaal kui ka kogu maailmas püüame kaitsta.

Andkem teada igale rahvale - olenemata sellest, kas ta soovib meile head või halba -, et vabaduse püsijäämise ja arenemise nimel oleme valmis maksma ükskõik millist hinda, kandma ükskõik millist koormat, taluma ükskõik milliseid raskusi, toetama kõiki sõpru ning astuma vastu igale vaenlasele.

Seda me töötame – ja rohkemgi veel.

Vanadele liitlastele, kellega me jagame juba ammu ajast ühist kultuuri ja vaimsust, töötame ustavate sõprade lojaalsust. Koos suudame ühiste ettevõtmiste abil teha peaaegu kõike. Eraldi tegutsedes võime korda saata vähe, sest me ei julge vastu seista suurtele katsumustele, kui oleme tülis ja lõhestunud.

Uutele riikidele, keda tervitame vabade riikide seas, anname oma sõna, et üks koloniaalse kontrolli vorm ei ole surnud lihtsalt selleks, et selle asemele tuleks veelgi järeleandmatum hirmuvalitsus. Me ei eelda neilt, et nad toetaksid alati meie seisukohti. Kuid me loodame alati, et nad seisavad kogu hingega oma vabaduse eest ja peavad meeles, et minevikus lõpetasid need, kes tiigri seljas ratsutades mõtlematult võimu ihaldasid, hoopistükkis selle looma kõhus.

Neile sadadele miljonitele inimestele, kes võitlevad oma hurtsikutes ja külades selle nimel, et rebida end lahti viletsuse köidikutest, lubame anda oma parima - ükskõik kui kaua see aega võtab -, et aidata neil iseendid aidata. Me ei tee seda sellepärast, et muidu teeksid seda kommunistid, ja ka mitte sellepärast, et võita nende häält. Me teeme seda sellepärast, et nii on õige. Kui vaba ühiskond ei suuda aidata neid paljusid, kes on vaesed, ei suuda me päästa ka neid väheseid, kes on rikkad.

Oma lõunanaabritele teeme erilise ettepaneku muuta oma ilusad sõnad headeks tegudeks ja teha seda uues arengu nimel tegutsevas liidus, et aidata vabasid inimesi ja vabasid valitsusi vaesuse ikke kõrvaleheitmisel. Kuid see rahumeelne lootuse revolutsioon ei tohi langeda vaenulike jõudude võidusaagiks. Teadku kõik meie naabrid, et me ühineme nendega agressiooni või õõnestustegevuse vastases võitluses kõikjal Ameerikas. Ja andkem ka kõikidele teistele jõududele teada, et sinne poolkera kavatseb omaenda majas peremeheks jääda.

Töötame jätkuvalt toetada maailma sõltumatute riikide kogu Ühendatud Rahvaste Organisatsiooni, meie viimast lootust ajal, mil sõjapidamise vahendid on jätnud seljataha rahu tagamise vahendid. Lubame vältida organisatsiooni muutumist pelgalt solvangute vahetamise foorumiks, tugevdada selle poolt uutele ja nõrkadele liikmetele pakutavat kaitset ja suurendada ala, millel organisatsiooni seadused võiksid kehtida.

Lõpetuseks – neile riikidele, kes soovivad olla meie vastased, ei tööta me midagi, vaid hoopis palume, et me mõlemad alustaksime uuesti teed rahu otsingul, enne kui teaduse poolt köidikuist vabastatud pimedad hävitusjõud matavad ettekavatsetud või juhusliku enesehävituse kaudu enda alla kogu inimkonna.

Me ei söanda neid nõrkusega ahvatleda. Sest ainult siis, kui meie relvade võimsus on enam kui kindel, võime olla veendunud, et neid relvi ei tule mitte kunagi kasutada.

Samuti ei saa kaks suurt ja võimast riikide rühma olla rahul praeguse liikumissuunaga – me mõlemad kulutame üle jõu käivaid summasid moodsatele relvadele, me mõlemad oleme õigustatult mures surmava aatomienergia vankumatu leviku pärast, kuid sellest hoolimata

jookseme me võidu selle nimel, et kallutada seda hirmu õhkõrna kaaluks, mis hoiab tagasi inimkonna viimse sõja puhkemist.

Niisiis, alustagem uuesti puhtalt lehelt ja pidagem mõlemad meeles, et viisakus ei ole mitte nõrkuse märk ning et puhtsüdamlikkus ilmneb tegudes. Ärgem pidagem kunagi läbirääkimisi hirmu pärast. Kuid ärgem kunagi kartkem läbirääkimisi pidada.

Uurigem mõlemad, millised probleemid meid ühendavad, selle asemel et süüvida probleemidesse, mis meid lõhestavad.

Sõnastagem mõlemad esimest korda tõsiseltvõetavad ja selgesõnalised relvade ametliku ülevaatuse ja kontrolli ettepanekud, loobugem oma täielikust volist hävitada teisi riike ning andkem see kõikide riikide täieliku kontrolli alla.

Püüdkem mõlemad appi võtta teaduse imed, mitte teaduse koledused. Uurigem koos taevatahti, vallutagem koos kõrbeid, võideldagem koos haiguste vastu, liikugem koos ookeanisügavustes ning soodustagem kunstilist ja äritegevust.

Las need kaks poolt ühinevad, et kõikjal maailmas võetaks kuulda, mida Jesaja käsib: “teha lahti ikke rihmad ... (ja) lasta vabaks rõhutud.”

Ja kui tugev koostöö lähtepunkt suudab kahtluste rägastikust läbi tungida, siis võiksid mõlemad pooled ühineda uues püüdluses, mille eesmärk pole mitte uus jõudude tasakaal, vaid uus maailmakord, milles tugevad oleksid õiglased, nõrgad kaitstud ning rahu hoitud.

Seda kõike ei ole võimalik saavutada saja päevaga. Ega ka mitte tuhande päevaga ega selle valitsuse ametiaja jooksul ega võib-olla isegi mitte selle aja jooksul, mis meile siin maa peal elada on antud. Aga tehkem siis vähemalt algust.

Kallid kaaskodanikud, meie valitud liikumiskursi lõplik edu või ebaedu on palju enam teie kui minu kätes. Meie riigi algusaastatest peale on iga ameeriklaste põlvkond pidanud kinnitama oma ustavust riigile. Oma riigi teenistusse astunud noorte ameeriklaste haudu leidub kogu maailmas.

Nüüd kõlab taas pasunahüüd – kuid mitte selleks, et haarata relvad, kuigi ka relvi läheb meil vaja; mitte selleks, et hüüda lahingusse, kuigi oleme selleks valmis; hoopis selleks, et kutsuda meid kandma aastatepikkust võitluse koormat, “olema rõõmsad lootuses, vastupidavad viletsuses”, võitlema inimkonna ühiste vaenlaste – hirmuvalitsuse, vaesuse, haiguste ja sõja

enda vastu.

Kas suudame luua nende vaenlaste vastu sellise võimsa ja üleilmse liidu, mis ühendab põhja ja lõunat, ida ja läänt ning mis kindlustaks inimkonnale viljakama tuleviku? Kas te ühinete selle ajaloolise püüdlusega?

Maailma pika ajaloo kestel on vaid üksikud põlvkonnad saanud kaitsta vabadust tunnil, mil see on kõige rohkem ohus. Ma ei kohku sellest vastutusest – ma võtan selle rõõmuga vastu. Ma ei usu, et keegi meist oleks nõus vahetama kohta mõne teise inimese või põlvkonnaga. See energia, see usk, see pühendumine, millega me asume oma eesmärgi poole püüdlema, läidab põlema meie riigi ja kõik need, kes on selle teenistuses – ning sellest tulest kumav sära võib sütitada kogu maailma.

Niisiis, kallid kaasmaalased: ärge küsige, mida teie riik saab teha teie jaoks, vaid küsige, mida teie saate teha oma riigi heaks.

Kallid kaasmaalased kogu maailmas: ärge küsige, mida Ameerika saab teha teie jaoks, vaid küsige, mida me koos saame ära teha inimese vabaduse heaks.

Ja ükskõik, kas olete Ameerika või maailma kodanikud, nõudke meilt samasugust tugevust ja samasuguseid ohvreid, kui meie teilt nõuame. Mingem edasi - ainsaks tasuks puhas südametunnistus ning lõplikuks kohtumõistjaks ajalugu -, et juhtida seda maad, mida armastame, paludes selleks Jumala õnnistust ja abi ning teades, et peame siin maa peal Tema tööd jätkama.

John Fitzgerald Kennedy raamatukogu, Columbia Point, Boston, Massachusetts 02125
E-post: kennedy.library@nara.gov